

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **M. R., s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Ježkem, advokátem se sídlem v Ostravě, Dvořákova 26, za účasti **Finančního ředitelství v Ostravě**, se sídlem v Ostravě, Na Jízdárně 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2004, č. j. 22 Ca 474/2003 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 12. 2004, č. j. 22 Ca 474/2003 - 31 zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného Finančního ředitelství v Ostravě (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 13. 10. 2003, č. j. 11386/120/2003, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu Ostrava III., ze dne 29. 5. 2003, č. j. 81712/03/390912/5098, kterým byla stěžovateli dodatečně vyměřena daňová ztráta za zdaňovací období kalendářního roku 2000 o částku 2 816 649 Kč nižší oproti ztrátě původně stanovené. Krajský soud dospěl ke shodnému závěru jako finanční ředitelství, že stěžovatel v dané věci neunesl důkazní břemeno, když v průběhu daňového řízení, a ani později před krajským soudem, neprokázal, že by skutečně došlo k ukončení leasingových smluv uzavřených mezi ním a společností H. P., spol. s r. o, jak tento sám deklaroval, na základě přípisu ze dne 14. 6. 2000. Tento přípis totiž nebyl v souladu s Všeobecnými obchodními podmínkami příslušných leasingových smluv účinný. Stěžovatel nedoložil žádný doklad o tom, že by přípis byl předán k poštovní přepravě, leasingovému nájemci byl skutečně doručen, případně tímto nájemcem odmítnut, a nastaly tak účinky z tohoto přípisu vyplývající. Naopak, jak vyplynulo z výpovědi svědka JUDr. V. Ř., byly leasingové smlouvy ukončeny až ke dni 30. 6. 2001. Žalobní bod týkající se v podstatě nesprávného skutkového zjištění proto nebyl důvodný. Stěžovatel tak neprokázal, že byl oprávněn neúčtovat o výnosech, které mu plynuly v období července až prosince 2000 z titulu uzavřených leasingových smluv, v nichž vystupoval jako leasingový pronajímatel a společnost H. P., spol. s r. o. jako leasingový nájemce. Jako nedůvodná byla krajským

soudem také posouzena žalobní námitka stěžovatele, že mu nebylo umožněno nahlížet do správního spisu, tj. namítaná vada v řízení před správním orgánem, protože ze správních spisů nevyplývá, že by správce daně odmítl stěžovateli přístup do spisu.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou označil za opodstatněnou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel má především za to, že krajský soud neměl rozhodovat bez nařízení jednání, protože v úvahu připadalo provedení dokazování, které je možno konat pouze u jednání. Podstata rozhodování tkví v posouzení toho, zda specifikované leasingové smlouvy byly ukončeny v červnu 2000 či později. Soud se přiklonil k mínění finančního ředitelství a pokud finanční ředitelství postavilo jednoznačně na tvrzení JUDr. V. Ř., který předložil jakousi dohodu z 28. 6. 2001, pak pochybil, poněvadž nevzal v potaz tvrzení stěžovatele o zfalšování tohoto dokumentu. Jelikož předložená dohoda není veřejnou listinou, nepožívá výsady presumpce pravosti a pokud je její pravost popřena, nemůže z ní rozhodující orgán, ať jde o správní orgán nebo soud, vycházet. Krajský soud měl tedy provést dokazování. Jeho nutnost vyplynula z rozporů, které ve správním spise vyvstaly. Proto se stěžovatel domáhal zrušení rozsudku a vrácení věci k novému pojednání a rozhodnutí.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázalo na své stanovisko k žalobě včetně napadeného rozhodnutí, kde je uveden podrobný popis celého daňového řízení včetně důkazního řízení. K dalším námitkám stěžovatele ohledně pravosti listin k tvrzení JUDr. V. Ř. uvedlo, že stěžovatel měl možnost v průběhu celého řízení pravost materiálů vyvrátit, avšak tento tak neučinil. Proto považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti, přičemž neshledal vady uvedené v odst. 3 tohoto ustanovení, k nimž by musel přihlížet z úřední povinnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V řízení o kasační stížnosti není úkolem Nejvyššího správního soudu tak, jak k tomu byl povinen krajský soud, opětovně posuzovat námitky související s řízením před správním orgánem, nýbrž jeho úkolem je zejména posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Obsah a kvalita kasační stížnosti, s ohledem na dispoziční zásadu ovládající správní soudnictví, předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu.

Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Pokud se tedy účastníci tohoto řízení domáhají vydání rozhodnutí určitého obsahu, musí nejen tvrdit, že byli dotčeni na svých právech, ale na podporu svých tvrzení předkládat a navrhopvat důkazy, protože soudu nepřísluší ex offio vyhledávat a provádět důkazy, kterými by tvrzení účastníků mohlo být prokázáno. Dokazování provádí krajský soud při jednání (§ 77 odst. 1 s. ř. s.), přičemž v jeho rámci může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Při přezkoumávání správního rozhodnutí je tak zcela na uvážení soudu, aby si tento učinil úsudek o obsahu správního spisu a zaujal stanovisko, zda dokazování bude provádět, případně v jakém rozsahu. Soud v tomto není tedy vázán návrhy účastníků. Dokazování z hlediska zjištění skutkového stavu věci má však ve správním soudnictví jiný charakter než v dokazování v řízení občanskoprávním, trestním či správním. Správní soudnictví

je v žalobním řízení kontrolou rozhodovací činnosti veřejné správy. V tomto řízení proto krajský soud musí vycházet ze skutkového stavu zjištěného správním orgánem v době, kdy správní orgán vydal rozhodnutí krajským soudem přezkoumávané (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), neboť jinak by posuzoval jiný skutkový stav než správní orgán v přezkoumávaném rozhodnutí. To znamená, že krajský soud pouze zkoumá, zda správní orgán zjistil skutkový stav dostatečně a úplně a zda na základě takto zjištěného stavu věci správně a v souladu se zákonem rozhodl. V případě nedostatků ve zjištění skutkového stavu správním orgánem, krajský soud proto pouze posuzuje, v jakém rozsahu je třeba dokazování doplnit. Zjistí-li, že je nutné jen ověřit některé skutečnosti zjištěné správním orgánem, provede dokazování v tomto směru sám. Krajský soud také sám provede doplnění dokazování i tehdy, jestliže neověřuje jen skutečnosti zjištěné správním orgánem, avšak i v tomto případě pouze v nezbytném rozsahu potřebném pro rozhodnutí o věci. Jinak by totiž nepřiměřeně nahrazoval vadné zjištění skutkového stavu správním orgánem.

Pro posouzení důvodnosti stížní námitky je především rozhodná skutečnost, že ze strany účastníků, tedy i stěžovatele, nebyl k výzvě soudu vyjádřen nesouhlas s rozhodnutím ve věci postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Pokud stěžovatel považoval za nutné, aby ve věci bylo nařízeno ústní jednání, mohl tento svůj požadavek sdělit krajskému soudu v určené lhůtě, uvedené v jeho výzvě. Stěžovatel tak neučinil, ačkoliv mu v tom nic nebránilo. Současně však nebyly shledány ani jiné důvody, které by vedly krajský soud k nařízení jednání ve věci a provádění dokazování. I když stěžovatel tvrdil, že bylo nutné, aby krajský soud prováděl dokazování týkající se dohody ze dne 28. 6. 2001, v průběhu správního řízení žádným relevantním důkazem nepochybnil zjištění správce daně týkající se okamžiku ukončení leasingových smluv k 30. 6. 2001, a ani nenavrhl a nepředložil důkaz o tom, že by předmětná dohoda byla, jak později tvrdil, padělkem a z jakých důvodů. V žalobě sám stěžovatel uváděl, že se nehodlá vyjadřovat k tomu, kdo měl dohodu ze dne 28. 6. 2001 vyhotovovat a komu z ní plynul prospěch. Na základě uvedeného proto postupoval v souladu se zákonem, když rozhodl ve věci bez jednání.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle § 109 odst. 1 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu